

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 20, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. M. Pinar, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:2644](#) 03-09-2026

Onderhuurder van woningdelersconstructie komt geen ontruimingsbescherming toe. Een eigenaar verhuurt een woning aan een onderneming, die de woning met toestemming van de eigenaar onderverhuurt aan woningdelers. Nadat de onderneming failliet is verklaard, zegt de eigenaar de hoofdhuurovereenkomst op grond van artikel 39 Fw op. De eigenaar vordert vervolgens in kort geding ontruiming door de enige achtergebleven onderhuurder, omdat deze volgens de eigenaar slechts een kamer huurt en daarom geen onderhuurbescherming heeft. Het hof volgt de eigenaar daarin en bekrachtigt de veroordeling tot ontruiming.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:4559](#) 14-07-2026

Faillietverklaring in hoger beroep. Niet-opeisbare managementfee kan dienen als steunvordering.

Uit de jaarrekeningen over 2021 tot en met 2024 blijkt dat de kortlopende schulden van de schuldenaar flink zijn opgelopen. Ter zitting is verklaard dat het gaat om vorderingen van de twee bestuurders uit hoofde van managementfee. Deze vorderingen zijn niet opeisbaar. Het hof overweegt dat aan het pluraliteitsvereiste is voldaan, omdat opeisbaarheid daarvoor niet noodzakelijk is. Omdat ook aan de andere voorwaarden voor de faillietverklaring is voldaan, spreekt het hof het faillissement uit.

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1183](#) 09-04-2026

Enquête Adria-vennootschappen. Met wenk

In deze enquêteprocedure staat de vraag centraal of twee vennootschappen en hun voormalig bestuurder ontvankelijk zijn in hun verzoek tot het gelasten van een

enquête. Desbetreffende bestuurder was voorafgaand aan het indienen van het enquêteverzoek als bestuurder geschorst en vervolgens ontslagen. De nieuw benoemde bestuurder is de curator van de gefailleerde enig aandeelhouder van de vennootschappen. De ontslagen bestuurder is op zijn beurt enig aandeelhouder van deze gefailleerde vennootschap. De nieuwe bestuurder verzoekt namens de vennootschappen eveneens om een enquête naar het beleid en de gang van zaken binnen deze vennootschappen. De OK oordeelt dat de vennootschappen niet-ontvankelijk zijn, omdat de ontslagen bestuurder ten tijde van het indienen van het verzoek niet langer bevoegd was om hen te vertegenwoordigen. Van de uitzondering waarbij een ontslag uitsluitend is gebruikt om het enquêterecht te frustreren, is volgens de OK onvoldoende gebleken. Ook de ontslagen bestuurder zelf is niet-ontvankelijk. Hoewel een verschaffer van risicodragend kapitaal onder omstandigheden met een aandeelhouder kan worden gelijkgesteld, is daarvan hier geen sprake. Tot slot wordt ook het zelfstandig enquêteverzoek van de nieuwe bestuurder niet inhoudelijk behandeld, omdat er onvoldoende belang bestaat bij een enquête en niet is gewaarborgd dat het onderzoek kan worden gefinancierd.

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:5487](#) 10-09-2026

Hoger beroep ex artikel 67 Fw niet-ontvankelijk, omdat het niet door een advocaat is ingediend
Een gefailleerde heeft zonder bijstand van een advocaat hoger beroep ingesteld op grond van artikel 67 Fw tegen een beslissing van de rechter-commissaris op een artikel 69-verzoek. De griffie heeft laten weten dat het verzoekschrift moet worden ingediend door een advocaat, maar de gefailleerde is het hier niet mee eens en vraagt het verzoekschrift toch in behandeling te nemen. De rechtbank verklaart de gefailleerde niet-ontvankelijk, omdat procesvertegenwoordiging op grond van artikel 5 lid 1 Fw wel degelijk verplicht is.

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:9379](#) 09-09-2026

Betaling binnen de factuurtermijn is geen onverplichte rechtshandeling in de zin van artikel 42 Fw. Met wenk
Een curator vernietigt een betaling aan een familielid van de bestuurder op grond van de faillissementspauliana. Volgens de curator was de betaling onverplicht omdat de factuur direct werd voldaan, terwijl de betalingstermijn nog niet was verstreken. De kantonrechter volgt dat niet. Een op een factuur vermelde vervaldatum is geen

opschortende tijdsbepaling en brengt niet mee dat de onderliggende vordering pas na afloop van die termijn opeisbaar wordt. Een betaling binnen die termijn is daarom geen onverplichte rechtshandeling. Daarnaast heeft de curator onvoldoende onderbouwd dat geen contractuele betalingsverplichting bestond.

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:9252 02-09-2026

Renvooiprocedure: geschil met curator over executieopbrengst veiling
Renvooiprocedure ter vaststelling van aanspraak op executieopbrengst van twee veilingen.

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:5514 02-09-2026

Curator kan geen beroep doen op 403-verklaring ten behoeve van gezamenlijke schuldeisers of voor eigen salaris
Een curator in het faillissement van een dochtervennootschap spreekt de moedervennootschap aan uit hoofde van een vermeende 403-verklaring, zowel ten behoeve van de gezamenlijke schuldeisers als voor zijn eigen salaris. De rechtbank oordeelt dat de curator niet aan zijn stelplicht heeft voldaan, omdat hij de 403-verklaring niet in het geding heeft gebracht. Daar komt bij dat de curator geen vordering uit hoofde van de 403-verklaring kan instellen ten behoeve van de gezamenlijke schuldeisers, omdat een 403-verklaring alleen afgegeven hoeft te worden voor schuldeisers met een vordering uit een rechtshandeling. De Belastingdienst is een van de schuldeisers in het faillissement en heeft een uit de wet voortvloeiende vordering. Ook de vordering tot betaling van het salaris van de curator vloeit voort uit de wet en valt daarom niet onder de reikwijdte van de 403-verklaring.

Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:6535 02-09-2026

Renvooiprocedure: schadevergoeding wegens niet gestandgedane huurovereenkomst kan worden verrekend met huurschuld na faillissement
De rechtbank staat verrekening toe van een schadevordering wegens het niet gestand doen van een overeenkomst na faillissement met na faillissement verschuldigde huurtermijnen uit een samenhangende overeenkomst.

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:5489 01-09-2026

Betaling in strijd met artikel 23 Fw is onverschuldigd
Een man betaalt tijdens zijn persoonlijke faillissement ruim € 13.000 aan zijn ex-echtgenote. De curator vordert terugbetaling van dit bedrag op grond van onverschuldigde betaling. De kantonrechter wijst die vordering toe: de man kon tijdens zijn faillissement niet meer over het tot de boedel behorende vermogen beschikken en heeft daarom onverschuldigd betaald.

Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:6990 30-07-2026

Hoger beroep tegen beslissing R-C op artikel 69 Fw-verzoek verworpen: curator hoeft niet te procederen

Een failliet meent dat de curator in hoger beroep moet procederen tegen een uitspraak van de belastingrechter. De curator zou onder meer een dateringsrapport over moeten leggen waaruit zou volgen dat bepaalde notulen authentiek waren. De rechtbank oordeelt dat niet duidelijk is waarom overleggen van het rapport tot een andere beslissing zou leiden. Bovendien volgt uit het rapport niet zonder meer dat de notulen inderdaad authentiek zijn. Voor het geval de failliet een beslissing wenst over de authenticiteit van de notulen overweegt de rechtbank dat dit een persoonlijk belang is, dat kan worden gediend met een artikel 69 Fw-verzoek.

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:8700 17-06-2026

Curator dient te verschijnen in procedure om zich uit te laten over het door hem vernietigde pandrecht

In een procedure tussen een pandhouder en de debiteur van een vermeend verpande vordering gelast de rechtbank de oproeping van de curator die het pandrecht vernietigde met een beroep op de faillissementspauliana.

RECHTSPRAAK

Renvooiprocedure: schadevergoeding wegens niet gestandgedane huurovereenkomst kan worden verrekend met huurschuld na faillissement

De rechtbank staat verrekening toe van een schadevordering wegens het niet gestand doen van een overeenkomst na faillissement met na faillissement verschuldigde huurtermijnen uit een samenhangende overeenkomst.

In deze renvooiprocedure stond de vraag centraal of een aannemer zijn schadevordering wegens het niet beschikbaar stellen van een torenkraan na faillissement mocht verrekenen met openstaande huurtermijnen voor een andere torenkraan die na faillissement door de boedel ter beschikking bleef. De aannemer had met de failliete vennootschap twee afzonderlijke overeenkomsten gesloten voor de levering en verhuur van torenkranen ten behoeve van verschillende bouwdelen van hetzelfde nieuwbouwproject. De eerste kraan was geleverd en bleef na faillissement in gebruik. De tweede kraan werd na faillissement niet meer beschikbaar gesteld.

De aannemer verzocht de curator kort na faillissement om duidelijkheid te verschaffen over de beschikbaarheid van de tweede kraan. Hoewel de curator aangaf dat beschikbaarheid mogelijk was, bleef een definitieve bevestiging uit. De aannemer zag zich daardoor genoodzaakt een vervangende kraan elders in te huren en tijdelijke voorzieningen te treffen om stagnatie van het bouwproject te voorkomen. Uiteindelijk ontbond hij de overeenkomst betreffende de tweede kraan en diende hij in het faillissement een schadevordering in. In deze procedure vorderde hij erkenning van zijn vordering en een verklaring voor recht dat deze vordering mag worden verrekend met de schuld aan de boedel uit hoofde van de huur van de eerste kraan. De curator vorderde in reconventie betaling van de openstaande huurfacturen voor de eerste kraan.

De rechtbank volgt niet het verweer van de curator dat de aannemer zijn aanspraak op schadevergoeding had verloren omdat hij de curator geen termijn als bedoeld in artikel 37 Fw zou hebben gesteld. Uit de correspondentie blijkt dat de curator voldoende gelegenheid heeft

gehad om duidelijkheid te geven over de nakoming van de overeenkomst. Nadat die duidelijkheid uitbleef, was de aannemer gerechtigd de overeenkomst te ontbinden en op grond van artikel 37a Fw als concurrent schuldeiser voor zijn schade op te komen.

Ook de betwisting van de omvang van de schade door de curator slaagt niet. Volgens de rechtbank heeft de aannemer aan zijn schadebeperkingsplicht voldaan. De rechtbank kent daarnaast diverse door de curator bestreden schadeposten toe, waaronder voor interne arbeids- en coördinatiekosten. Ook interne kosten kunnen voor vergoeding in aanmerking komen. De gevorderde btw wordt afgewezen, omdat deze voor de aannemer geen schade vormt.

In reconventie vordert de curator betaling van openstaande huurfacturen voor de eerste kraan. Vaststaat dat deze schuld bestaat. Partijen verschillen echter van mening over de vraag of de aannemer zijn schadevordering daarmee mag verrekenen. De curator beroept zich daarbij op de uitzondering uit HR 22 december 1989, ECLI:NL:HR:1989:AD0995 (*Tiethoff q.q./NMB*), namelijk dat na faillissement verschuldigde tegenprestaties voor boedelprestaties in beginsel niet mogen worden verrekend met oudere vorderingen. De rechtbank volgt dit standpunt niet. De overeenkomsten houden volgens de rechtbank voldoende verband omdat zij deel uitmaken van één bouwproject en voortkomen uit dezelfde offerteaanvraag. Bovendien is de schadevordering juist ontstaan doordat de curator ervoor koos de tweede overeenkomst niet gestand te doen. Verrekening leidt daarom niet tot een onaanvaardbare doorbreking van de *paritas creditorum*.

De schadevordering van de aannemer wordt daarom volledig verrekend met de huurvordering van de curator. Na verrekening resteert een betalingsverplichting van € 42.159,57 aan de boedel.

A.M.H. Nolte, september 2026

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 02-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:6535

Zaaknummer: C/01/415155 / HA ZA 25-299

Rechters: D.D.M. Xanthopoulos

Advocaten: J.H.S. Kloots, D. Opsteen, B.A.P. Sijben en R.F. Feenstra

Wetsartikelen: 53 Fw

RECHTSPRAAK

Enquête Adria-vennootschappen. Met wenk

In deze enquêteprocedure staat de vraag centraal of twee vennootschappen en hun voormalig bestuurder ontvankelijk zijn in hun verzoek tot het gelasten van een enquête. Desbetreffende bestuurder was voorafgaand aan het indienen van het enquêteverzoek als bestuurder geschorst en vervolgens ontslagen. De nieuw benoemde bestuurder is de curator van de gefailleerde enig aandeelhouder van de vennootschappen. De ontslagen bestuurder is op zijn beurt enig aandeelhouder van deze gefailleerde vennootschap. De nieuwe bestuurder verzoekt namens de vennootschappen eveneens om een enquête naar het beleid en de gang van zaken binnen deze vennootschappen. De OK oordeelt dat de vennootschappen niet-ontvankelijk zijn, omdat de ontslagen bestuurder ten tijde van het indienen van het verzoek niet langer bevoegd was om hen te vertegenwoordigen. Van de uitzondering waarbij een ontslag uitsluitend is gebruikt om het enquêterecht te frustreren, is volgens de OK onvoldoende gebleken. Ook de ontslagen bestuurder zelf is niet-ontvankelijk. Hoewel een verschaffer van risicodragend kapitaal onder omstandigheden met een aandeelhouder kan worden gelijkgesteld, is daarvan hier geen sprake. Tot slot wordt ook het zelfstandig enquêteverzoek van de nieuwe bestuurder niet inhoudelijk behandeld, omdat er onvoldoende belang bestaat bij een enquête en niet is gewaarborgd dat het onderzoek kan worden gefinancierd.

Feiten en achtergrond

Bestuurder is enig aandeelhouder van Agrokör Projekti d.o.o. ('Agrokör Projekti'). Agrokör

Projekti is enig aandeelhouder van Adria Group B.V. ('Adria Group'), die op haar beurt enig aandeelhouder is van Adria Group Holding B.V. ('Adria Group Holding') (gezamenlijk: 'de Adria-vennootschappen'). Agrokor Projekti is in 2020 failliet verklaard. Bogojević is curator van Agrokor Projekti en tevens bestuurder van de Adria-vennootschappen.

Op 9 december 2025 werd Bestuurder als bestuurder van de Adria-vennootschappen geschorst en werd Bogojević als bestuurder benoemd. Tijdens de algemene vergaderingen van 23 december 2025 zijn deze besluiten bevestigd en is Bestuurder ontslagen.

Op 6 februari 2026 dienden de Adria-vennootschappen en Bestuurder een enquêteverzoek in. Zij stellen dat sprake is van gegronde redenen om aan een juist beleid en een juiste gang van zaken te twijfelen. Bogojević diende vervolgens namens de Adria-vennootschappen een zelfstandig tegenverzoek in.

Standpunt van partijen

De Adria-vennootschappen en Bestuurder stellen dat Bogojević als bestuurder een belangenconflict heeft vanwege zijn positie als curator van Agrokor Projekti. Ook stellen zij dat de besluiten tot schorsing en ontslag van Bestuurder gebrekkig tot stand zijn gekomen en dat sprake is van gegronde redenen om aan een juist beleid en een juiste gang van zaken te twijfelen.

Bogojević en de overige verweersters betwisten de ontvankelijkheid. Volgens hen was Bestuurder bij het indienen van het enquêteverzoek al geschorst en ontslagen en kon hij de vennootschappen daarom niet meer vertegenwoordigen. Daarnaast stellen zij dat Bestuurder geen rechtstreeks aandeelhouder is van de Adria-vennootschappen. In het zelfstandig tegenverzoek verwijten zij Bestuurder onder meer tekortkomingen in de financiële administratie en het aangaan van verplichtingen namens de vennootschappen.

Oordeel OK

De OK stelt voorop dat een rechtspersoon een enquêteverzoek rechtsgeldig moet laten indienen door een daartoe bevoegde vertegenwoordiger. Nu Bestuurder op het moment van indiening al was geschorst en ontslagen, was hij niet bevoegd om de Adria-vennootschappen te vertegenwoordigen.

Een uitzondering is mogelijk wanneer aannemelijk is dat de schorsing of het ontslag uitsluitend tot doel had het indienen van een enquêteverzoek te verhinderen. Volgens de OK is daarvan onvoldoende gebleken. Eventuele gebreken in de besluitvorming kunnen hier evenmin toe leiden. De besluiten zijn hoogstens vernietigbaar en hebben, zolang zij niet zijn

vernietigd, rechtsgevolg. De Adria-vennootschappen zijn daarom niet-ontvankelijk.

Ook Bestuurder zelf is niet-ontvankelijk. Hij is geen rechtstreeks aandeelhouder van de Adria-vennootschappen. Hoewel een verschaffer van risicodragend kapitaal onder omstandigheden met een aandeelhouder kan worden gelijkgesteld, bestaat daarvoor hier onvoldoende grond. Agrokor Projekti verkeert in staat van faillissement en de belangen van Bestuurder als aandeelhouder lopen niet zonder meer parallel met die van de schuldeisers.

Het zelfstandig tegenverzoek van Bogojević wordt eveneens niet inhoudelijk behandeld. Niet is gewaarborgd dat een enquêteonderzoek kan worden gefinancierd. Bovendien beschikt Bogojević als bestuurder reeds over de administratie en kan hij zelf onderzoek doen naar de door hem gestelde misstanden. Daarmee ontbreekt volgens de OK voldoende belang bij een enquête.

Wenk

De uitspraak bevestigt dat een rechtspersoon een enquêteverzoek moet indienen via een daartoe bevoegde vertegenwoordiger. Een bestuurder die vóór het indienen van het verzoek is geschorst of ontslagen, kan de rechtspersoon in beginsel niet meer vertegenwoordigen. Alleen wanneer aannemelijk is dat dit uitsluitend is gebeurd om het enquêterecht te frustreren, kan daarop een uitzondering worden gemaakt.

Daarnaast laat de uitspraak zien dat een indirect economisch belang niet zonder meer voldoende is voor enquêtegerechtigdheid. Ook kan het ontbreken van financiering en een zelfstandig onderzoeksbelang eraan in de weg staan dat een enquête wordt gelast.

B. Mujkic, september 2026

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 09-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1183

Zaaknummer: 200.364.622/01 OK

Rechters: J.M. de Jongh, E. Loesberg, M.P. Nieuwe Weme, A.G. Thomassen en G. Eikelenboom

Advocaten: E.E.U. Vroom, M. Jovović, P.H.M. Broere, E.M. Snijders, L.P. Kortmann, A.J.C.M. Meijs, F.C.A. van der Wegen, E.M. van der Meulen en D.M. van de Loo

Wetsartikelen: 2:346 BW

RECHTSPRAAK

Betaling binnen de factuurtermijn is geen onverplichte rechtshandeling in de zin van artikel 42 Fw. Met wenk

Een curator vernietigt een betaling aan een familielid van de bestuurder op grond van de faillissementspauliana. Volgens de curator was de betaling onverplicht omdat de factuur direct werd voldaan, terwijl de betalingstermijn nog niet was verstreken. De kantonrechter volgt dat niet. Een op een factuur vermelde vervaldatum is geen opschortende tijdsbepaling en brengt niet mee dat de onderliggende vordering pas na afloop van die termijn opeisbaar wordt. Een betaling binnen die termijn is daarom geen onverplichte rechtshandeling. Daarnaast heeft de curator onvoldoende onderbouwd dat geen contractuele betalingsverplichting bestond.

Kort vóór haar faillissement betaalde een installatiebedrijf een factuur van € 4.059,55 aan een familielid van haar bestuurder, die als opdrachtnemer werkzaamheden aan lopende projecten had verricht. Een dag later werd het eigen faillissement aangevraagd. Na faillietverklaring vernietigde de curator de betaling op grond van artikel 42 Fw en vorderde terugbetaling aan de boedel. De curator stelde dat er sprake was van een onverplichte rechtshandeling, omdat de op de factuur vermelde betalingstermijn van veertien dagen nog niet was verstreken en omdat er geen rechtsgrond voor de betaling zou bestaan.

Voor een succesvol beroep op de faillissementspauliana van artikel 42 Fw moet sprake zijn van (a) een onverplichte rechtshandeling, (b) benadeling van schuldeisers en (c) wetenschap van die benadeling bij de schuldenaar en (in dit geval) de wederpartij.

Ten aanzien van het vereiste van een onverplichte rechtshandeling overweegt de kantonrechter dat een betaling slechts onverplicht is wanneer geen wettelijke of contractuele verplichting tot betaling bestaat. Dat een factuur een betalingstermijn bevat, betekent niet dat de onderliggende vordering pas na afloop van die termijn opeisbaar wordt. Indien partijen geen betalingstermijn zijn overeengekomen, geldt op grond van artikel 6:38 BW immers dat

terstond nakoming kan worden gevorderd. Een op de factuur vermelde vervaldatum is volgens de kantonrechter slechts een aan de schuldenaar gegunde termijn om te betalen, die direct een rechtsplicht in het leven roept, en geen opschortende tijdsbepaling. Betaling van de factuur binnen de gegunde termijn is dan ook geen onverplichte rechtshandeling in de zin van artikel 42 Fw. De kantonrechter verwijst in dit verband naar een uitspraak van het gerechtshof 's-Hertogenbosch (ECLI:NL:GHSHE:2015:1681, r.o. 4.5) en een annotatie van Eveleens-Van der Zwaag (waarvoor de juiste verwijzing JOR 2022/265 is).

Het standpunt van de curator dat een rechtsgrond voor de betaling ontbrak, slaagt ook niet. De kantonrechter overweegt dat de curator in vrij algemene zin de verklaringen van de opdrachtnemer in twijfel had getrokken. De opdrachtnemer had echter gemotiveerd toegelicht dat hij op verzoek van de bestuurder werkzaamheden voor het installatiebedrijf had verricht en dat hem daarbij herhaaldelijk was toegezegd dat hij daarvoor zou worden betaald. De kantonrechter kwalificeert dit als een voldoende onderbouwde stelling dat er sprake was van een overeenkomst van opdracht. Dat partijen vooraf geen concrete prijsafspraken hadden gemaakt, doet daaraan niet af: op grond van artikel 7:405 BW is, ook zonder vooraf overeengekomen loon, een gebruikelijk dan wel redelijk loon verschuldigd. Volgens de kantonrechter heeft de curator onvoldoende concreet gesteld waarom de factuur geen redelijk loon zou vertegenwoordigen. Daarmee is niet komen vast te staan dat de betaling zonder rechtsgrond heeft plaatsgevonden.

Nu niet is voldaan aan het vereiste van een onverplichte rechtshandeling, komt de kantonrechter niet toe aan een beoordeling van de overige vereisten van artikel 42 Fw. De vorderingen van de curator worden afgewezen.

Wenk

Deze uitspraak onderstreept dat de betaling vóór het verstrijken van een op een factuur opgenomen termijn op zichzelf onvoldoende is om aan te nemen dat er sprake is van een onverplichte rechtshandeling. Naar het oordeel van de kantonrechter geeft een op een factuur vermelde vervaldatum in beginsel aan wanneer uiterlijk moet worden betaald, en niet wanneer de vordering opeisbaar wordt. Indien geen afwijkende betalingsafpraak is gemaakt, kan op grond van artikel 6:38 BW terstond nakoming worden gevorderd. Een curator die stelt dat betaling vóór het verstrijken van de factuurtermijn een onverplichte rechtshandeling oplevert, zal daarom moeten aantonen dat partijen daadwerkelijk een opschortende betalingsafpraak zijn overeengekomen, in plaats van een termijn waarbinnen uiterlijk moet zijn betaald. Het enkele feit dat een factuur een vervaldatum vermeldt, is daarvoor onvoldoende. Voor curatoren is dit een waarschuwing om bij een beroep op artikel 42 Fw niet alleen te varen op een vervaldatum, maar concreet te onderbouwen waarom er sprake is van

een onverplichte rechtshandeling.

V. Koenen, september 2026

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 09-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:9379

Zaaknummer: 12227298 \ CV EXPL 26-2549

Rechters: Boekhorst, I. I. Boekhorst

Advocaten: M.A.E. Wijnands

Wetsartikelen: 42 Fw, 6:38 BW en 7:405 BW

RECHTSPRAAK

Hoger beroep tegen beslissing R-C op artikel 69 Fw-verzoek verworpen: curator hoeft niet te procederen

Een failliet meent dat de curator in hoger beroep moet procederen tegen een uitspraak van de belastingrechter. De curator zou onder meer een dateringsrapport over moeten leggen waaruit zou volgen dat bepaalde notulen authentiek waren. De rechtbank oordeelt dat niet duidelijk is waarom overleggen van het rapport tot een andere beslissing zou leiden. Bovendien volgt uit het rapport niet zonder meer dat de notulen inderdaad authentiek zijn. Voor het geval de failliet een beslissing wenst over de authenticiteit van de notulen overweegt de rechtbank dat dit een persoonlijk belang is, dat kan worden gediend met een artikel 69 Fw-verzoek.

In deze zaak staat de vraag centraal of de rechter-commissaris de curator had moeten verplichten om hoger beroep in te stellen tegen een uitspraak van de belastingrechter.

Appellante is sinds 2012 failliet. Op 11 maart 2026 deed de belastingkamer van de rechtbank Gelderland een voor appellante ongunstige uitspraak ten aanzien van de inkomstenbelasting en premie volksverzekeringen over de jaren 2009-2012. In die procedure waren notulen die gedateerd waren in 2007, relevant. Die notulen waren reeds onderdeel van een strafproces, en de strafkamer van het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden was tot de conclusie gekomen dat die notulen vervalst waren. Appellante heeft de curator verzocht hoger beroep in te stellen tegen het vonnis van de belastingkamer; volgens haar zou een dateringsrapport, dat zou aantonen dat het document niet vervalst maar authentiek was, namelijk tot een andere uitkomst leiden. De curator was het daar echter niet mee eens. De curator heeft wel 'pro forma' hoger beroep ingesteld, maar heeft vervolgens aangegeven niet voornemens te zijn in hoger beroep inhoudelijk te procederen. Op grond van artikel 69 Fw heeft appellante vervolgens de rechter-commissaris verzocht de curator te gebieden alsnog hoger beroep in te stellen. De rechter-commissaris wees dit verzoek af. Daartegen stelde appellante bij de rechtbank beroep in op

grond van artikel 67 Fw.

De rechtbank stelt voorop dat zij de beslissing van de rechter-commissaris terughoudend toetst. Het gaat namelijk om een beslissing die is genomen in het kader van de toezichthoudende taak van de rechter-commissaris. Daarom wordt slechts beoordeeld of de rechter-commissaris in redelijkheid tot haar beslissing heeft kunnen komen.

Volgens appellante had de curator in de procedure bij de belastingrechter ten onrechte het dateringsrapport niet ingebracht. Appellante stelde dat het rapport de authenticiteit van de notulen bevestigde en dat overlegging ervan ertoe zou hebben geleid dat haar belastbaar inkomen over de betreffende jaren op nihil zou worden gesteld. De notulen waren overigens wel door de curator aan de belastingrechter overgelegd.

Volgens de rechtbank heeft appellante onvoldoende aannemelijk gemaakt dat het inbrengen van het dateringsrapport in hoger beroep zou hebben geleid tot een andere uitkomst van de procedure bij de belastingkamer. In die procedure was namelijk reeds een overkoepelend rapport ingebracht, waarin de hypothesen en conclusie van het dateringsrapport waren opgenomen. De belastingkamer had daardoor al kennis kunnen nemen van de resultaten van het onderzoek. Bovendien blijkt uit het rapport slechts dat de notulen, gelet op de gebruikte printtechniek, mogelijk in 2007 kunnen zijn vervaardigd. Daaruit volgt echter niet dat de notulen toen daadwerkelijk zijn vervaardigd of dat zij authentiek zijn.

Ten slotte beoogde appellante via de procedure tevens in rechte vast te laten stellen dat de notulen authentiek waren, omdat in de eerdere strafzaak anders was geoordeeld. Volgens de rechtbank is dit een persoonlijk belang van appellante dat de rechter-commissaris niet hoeft mee te wegen. De procedure van artikel 69 Fw is niet bedoeld om een dergelijk persoonlijk belang te dienen.

De rechtbank concludeert dan ook dat niet is komen vast te staan dat de rechter-commissaris het verzoek in redelijkheid niet heeft kunnen afwijzen en verwierpt het beroep.

J.E.N. Verdegaal, september 2026

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 30-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:6990

Zaaknummer: K/5001/466254

Rechters: E. Boerwinkel

Advocaten: M.M. van der Marel

Wetsartikelen: 67 Fw en 69 Fw

RECHTSPRAAK

Hoger beroep ex artikel 67 Fw niet-ontvankelijk, omdat het niet door een advocaat is ingediend

Een gefailleerde heeft zonder bijstand van een advocaat hoger beroep ingesteld op grond van artikel 67 Fw tegen een beslissing van de rechter-commissaris op een artikel 69-verzoek. De griffie heeft laten weten dat het verzoekschrift moet worden ingediend door een advocaat, maar de gefailleerde is het hier niet mee eens en vraagt het verzoekschrift toch in behandeling te nemen. De rechtbank verklaart de gefailleerde niet-ontvankelijk, omdat procesvertegenwoordiging op grond van artikel 5 lid 1 Fw wel degelijk verplicht is.

Een gefailleerde natuurlijke persoon heeft op grond van artikel 67 Fw hoger beroep ingesteld tegen een beslissing van de rechter-commissaris op een artikel 69-verzoek. De griffie heeft daarop laten weten dat een dergelijk hoger beroep uitsluitend door een advocaat kan worden ingediend. Hierop heeft de gefailleerde laten weten dat dit onjuist is en dat geen verplichte procesvertegenwoordiging geldt. Dat zou blijken uit de tekst van artikel 67 Fw en 'vaste en onwrikbare jurisprudentie van de Hoge Raad te zake'. Op de expliciete vraag van de griffie heeft de gefailleerde laten weten te willen dat het verzoek in behandeling wordt genomen.

De rechtbank verklaart de gefailleerde niet-ontvankelijk in zijn hoger beroep. Op grond van artikel 5 lid 1 Fw moet een verzoekschrift ex artikel 67 Fw worden ingediend door een advocaat. Uit jurisprudentie blijkt niet van het tegendeel. De rechtbank ziet ook geen aanleiding om een inhoudelijk oordeel te geven, omdat de gefailleerde er duidelijk op is gewezen dat het verzoekschrift moest worden ingediend door een advocaat. Verder is de beslissing van de rechter-commissaris uitgebreid gemotiveerd.

H.J. de Kloe, september 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 10-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:5487

Zaaknummer: F.08/26/104 en 351214 FT RK 251/26

Rechters: S.J.S. Groeneveld-Koekkoek

Wetsartikelen: 5 lid 1 Fw, 67 Fw en 69 Fw

RECHTSPRAAK

Curator dient te verschijnen in procedure om zich uit te laten over het door hem vernietigde pandrecht

In een procedure tussen een pandhouder en de debiteur van een vermeend verpande vordering gelast de rechtbank de oproeping van de curator die het pandrecht vernietigde met een beroep op de faillissementspauliana.

Deze tussenuitspraak van de rechtbank Noord-Holland houdt verband met het faillissement van het Alkmaarse advocatenkantoor De Wit Advocaten. In deze procedure gaat het om de vordering van twee financiers van dit advocatenkantoor. Zij hebben de moedervennootschap (Sabrosan Holding B.V.) van de bv waarin het advocatenkantoor (de werkmaatschappij) werd gedreven, de enig aandeelhouder en enig bestuurder van de werkmaatschappij en zijn vrouw in rechte betrokken ter incasso van de door hen uitgeleende gelden.

In eerste instantie werd alleen de werkmaatschappij gefinancierd door de eisers. In juni 2025 hebben eisers een lening verstrekt aan Sabrosan Holding B.V. waarmee de werkmaatschappij de aan haar verstrekte financiering kon aflossen. Sabrosan Holding B.V. verstreekte bij het verkrijgen van de financiering een pandrecht op haar vorderingen. Onder deze vorderingen viel onder meer de vordering uit hoofde van de rekening-courantverhouding tussen Sabrosan Holding B.V. en de werkmaatschappij.

In augustus 2025 hebben de eisers de bestuurder van Sabrosan Holding B.V. en zijn echtgenote aangeschreven en hen (i) medegedeeld dat zij uit hoofde van de rekening-courantverhouding € 728.992 aan Sabrosan Holding B.V. verschuldigd waren, (ii) aangegeven dat zij een pandrecht hadden op die vordering en (iii) gesommeerd het verschuldigde bedrag aan eisers te betalen.

In november 2025 is van zowel Sabrosan Holding B.V. als van de werkmaatschappij het faillissement uitgesproken. Het faillissement van Sabrosan Holding B.V. is uitgesproken nadat deze procedure aanhangig werd gemaakt.

In deze procedure wordt een verklaring voor recht gevorderd over de hoogte van de vordering

van eisers op Sabrosan Holding B.V. en een verklaring voor recht dat de bestuurder en zijn echtgenote het hierboven genoemde bedrag aan eisers verschuldigd zijn.

De bestuurder verschijnt wel, maar voert geen inhoudelijk verweer. Sabrosan Holding B.V. verschijnt niet. De echtgenote voert wel inhoudelijk verweer. Zij betwist de hoogte van de vordering en stelt ook dat zij niet weet aan wie zij bevrijdend kan betalen.

Wegens dat laatste verweer komt er vooralsnog geen inhoudelijk oordeel. Blijkens de stukken die de echtgenote indiende voor de mondelinge behandeling van deze procedure, heeft de curator van Sabrosan Holding B.V. namelijk het pandrecht van eisers met een beroep op de faillissementspauliana vernietigd en heeft hij haar gesommeerd het uit hoofde van de rekening-courantverhouding aan de boedel te voldoen. De rechtbank draagt eisers daarom op om, op grond van artikel 118 Rv, de curator van Sabrosan Holding B.V. op te roepen zodat deze zich uit kan laten over het pandrecht van eisers.

W.T.N. Vlasveld, september 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 17-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:8700

Zaaknummer: C/15/369791 / HA ZA 25-618

Rechters: J.H. Gisolf, B. de Metz en mr. J. Tromp

Advocaten: R.C. van Wieringhen Borski, advocaat E.P. van der Ree en advocaat B. Lem

Wetsartikelen: 118 Rv en 42 Fw

RECHTSPRAAK

Curator kan geen beroep doen op 403-verklaring ten behoeve van gezamenlijke schuldeisers of voor eigen salaris

Een curator in het faillissement van een dochtervennootschap spreekt de moedervennootschap aan uit hoofde van een vermeende 403-verklaring, zowel ten behoeve van de gezamenlijke schuldeisers als voor zijn eigen salaris. De rechtbank oordeelt dat de curator niet aan zijn stelplicht heeft voldaan, omdat hij de 403-verklaring niet in het geding heeft gebracht. Daar komt bij dat de curator geen vordering uit hoofde van de 403-verklaring kan instellen ten behoeve van de gezamenlijke schuldeisers, omdat een 403-verklaring alleen afgegeven hoeft te worden voor schuldeisers met een vordering uit een rechtshandeling. De Belastingdienst is een van de schuldeisers in het faillissement en heeft een uit de wet voortvloeiende vordering. Ook de vordering tot betaling van het salaris van de curator vloeit voort uit de wet en valt daarom niet onder de reikwijdte van de 403-verklaring.

Een curator van een vennootschap spreekt de moedervennootschap, die enig aandeelhouder en bestuurder is, aan uit hoofde van een vermeende 403-verklaring. Dat doet hij zowel ten behoeve van de gezamenlijke schuldeisers als voor zijn eigen salaris. De moedervennootschap heeft in vrijwaring twee vennootschappen aangesproken van wie de aandelen in haarzelf zijn gekocht. In de koopovereenkomst is gegarandeerd dat er geen uitstaande 403-verklaringen waren. Volgens de moedervennootschap is die garantie geschonden.

De rechtbank overweegt dat de stelplicht en bewijslast bij de curator liggen. Weliswaar heeft de curator aangevoerd dat uit een overzicht van de Kamer van Koophandel blijkt dat in maart 1998 een aansprakelijkheidsverklaring is gedeponneerd, maar de curator heeft geen 403-verklaring overgelegd. Daarom heeft de curator naar het oordeel van de rechtbank niet aan zijn stelplicht voldaan, mede in het licht van de stelling van de moedervennootschap dat zij niet bekend is met de inhoud van een eventuele 403-verklaring. Omdat de vraag welk

rechtsgevolg een 403-verklaring in een concreet geval heeft, afhangt van de uitleg van deze verklaring, blijkt uit het enkele feit dat in het handelsregister is geregistreerd dat een verklaring is gedeponereerd niet dat de curator een vordering geldend kan maken.

Daar komt bij dat een 403-verklaring slechts ziet op vorderingen uit rechtshandelingen, terwijl de Belastingdienst een van de schuldeisers is en een vordering heeft die voortvloeit uit de wet. De curator heeft naar het oordeel van de rechtbank niet de bevoegdheid namens de gezamenlijke schuldeisers een *Peeters/Gatzen*-vordering in te stellen, ten eerste omdat de curator niets heeft gesteld over onrechtmatig handelen door de moederverenootschap en ten tweede omdat de curator niet voor alle schuldeisers optreedt.

De curator kan een moederverenootschap ook niet voor zijn salaris aanspreken op basis van een 403-verklaring. Het salaris van de curator vloeit namelijk niet voort uit een rechtshandeling, maar uit de wet (art. 71 Fw).

Omdat de vordering van de curator wordt afgewezen, komt de rechtbank niet toe aan de beoordeling van de vordering in vrijwaring. In de hoofdzaak wordt de curator veroordeeld in de proceskosten van ruim € 16.000, in de vrijwaringszaak wordt de moederverenootschap veroordeeld in de proceskosten van bijna € 20.000.

H.J. de Kloe, september 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 02-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:5514

Zaaknummer: C/08/335359 / HA ZA 25-215

Rechters: J.M. Marsman

Advocaten: F. Kolkman, M.A. Kerkdijk en E.H. Hoeksma

Wetsartikelen: 2:403 BW en 71 Fw

RECHTSPRAAK

Faillietverklaring in hoger beroep. Niet-opeisbare managementfee kan dienen als steunvordering

Uit de jaarrekeningen over 2021 tot en met 2024 blijkt dat de kortlopende schulden van de schuldenaar flink zijn opgelopen. Ter zitting is verklaard dat het gaat om vorderingen van de twee bestuurders uit hoofde van managementfee. Deze vorderingen zijn niet opeisbaar. Het hof overweegt dat aan het pluraliteitsvereiste is voldaan, omdat opeisbaarheid daarvoor niet noodzakelijk is. Omdat ook aan de andere voorwaarden voor de faillietverklaring is voldaan, spreekt het hof het faillissement uit.

Een natuurlijke persoon heeft het faillissement aangevraagd van Power of Cooperation International Holding B.V. ('Poci'). De rechtbank heeft het verzoek afwezen, waarop de aanvrager hoger beroep heeft ingesteld.

De aanvrager stelt een vordering van ongeveer € 167.000 te hebben op Poci in verband met een verstrekte lening en verrichte managementwerkzaamheden. Dat de aanvrager een vordering heeft op Poci staat vast, nu Poci dit ter zitting heeft erkend. Het standpunt van Poci dat de aanvrager misbruik van omstandigheden heeft gemaakt bij het aangaan van de leningsovereenkomst wordt door het hof gepasseerd, omdat de aanvrager aan het verstrekken van een lening voorwaarden mocht verbinden die door Poci al dan niet konden worden aanvaard.

Ter zake van de pluraliteit van schuldeisers heeft de aanvrager aangevoerd dat uit de jaarstukken van Poci volgt dat de kortlopende schulden in de periode van 2021 tot 2024 zijn opgelopen van ongeveer € 2.000 naar ongeveer € 192.000. Ter zitting heeft Poci verklaard dat dit vorderingen van de twee bestuurders zijn tot betaling van managementfee. Deze vorderingen zijn echter niet opeisbaar. Het hof overweegt dat dit niet relevant is, omdat een vordering niet opeisbaar hoeft te zijn om als steunvordering te dienen. Aan het pluraliteitsvereiste is dus voldaan. Poci heeft erkend dat er geen kasstroom is om de

kortlopende schulden te betalen, waaruit het hof afleidt dat Poci verkeert in de toestand dat zij heeft opgehouden te betalen. Het hof spreekt het faillissement uit.

H.J. de Kloe, september 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:4559

Zaaknummer: 200.369.163

Rechters: G.J. Meijer, M.P.M. Hennekens en A.E. de Vos

Advocaten: R.J.G. Mengelberg en J.M.R. Vlaar

Wetsartikelen: 9 lid 1 Fw

RECHTSPRAAK

Onderhuurder van woningdelersconstructie komt geen ontruimingsbescherming toe

Een eigenaar verhuurt een woning aan een onderneming, die de woning met toestemming van de eigenaar onderverhuurt aan woningdelers. Nadat de onderneming failliet is verklaard, zegt de eigenaar de hoofdhuurovereenkomst op grond van artikel 39 Fw op. De eigenaar vordert vervolgens in kort geding ontruiming door de enige achtergebleven onderhuurder, omdat deze volgens de eigenaar slechts een kamer huurt en daarom geen onderhuurbescherming heeft. Het hof volgt de eigenaar daarin en bekrachtigt de veroordeling tot ontruiming.

De gefailleerde had de woning onderverhuurd aan een informele woongroep. In de onderhuurovereenkomst stond dat de onderhuurders gezamenlijk de gehele woning als zelfstandige woonruimte huurden tegen één huurprijs. Daarnaast sloten de onderhuurders een woongroepovereenkomst waarin onder meer was vastgelegd welke kamer iedere onderhuurder gebruikte en welk deel van de huur hij betaalde. In de praktijk betaalde iedere onderhuurder rechtstreeks voor zijn eigen kamer aan de gefailleerde. Nadat de gefailleerde op 24 februari 2026 failliet was verklaard, zegde de eigenaar op 4 maart 2026 de hoofdhuurovereenkomst op grond van artikel 39 Fw op. De andere onderhuurders vertrokken vrijwillig; één onderhuurder bleef achter en verzette zich tegen de gevorderde ontruiming.

Het hof oordeelt dat voor de vraag of de onderhuurder huurbescherming toekomt, moet worden vastgesteld wat hij daadwerkelijk heeft gehuurd en daarna of het gehuurde een zelfstandige of onzelfstandige woonruimte betreft. Uit het samenstel van de onderhuurovereenkomst, de woongroepovereenkomst en de feitelijke uitvoering volgt dat hij uitsluitend een kamer huurde. Omdat keuken, badkamer en toegangsdeur met de andere onderhuurders werden gedeeld, was sprake van onzelfstandige woonruimte. Artikel 7:269 lid 1 BW biedt dan geen bescherming tegen het einde van de hoofdhuur. Dat de eigenaar toestemming had gegeven voor onderverhuur aan woningdelers, maakt het beroep van de

eigenaar op het ontbreken van onderhuurbescherming en op de beëindiging van de hoofdhuur op grond van artikel 39 Fw volgens het hof niet naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar en levert evenmin misbruik van recht op. Het hof bekrachtigt de ontruiming, maar verlengt de ontruimingstermijn tot 1 november 2026.

N. Gamliël, september 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 03-09-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:2644

Zaaknummer: 200.372.816

Rechters: J.C.W. Rang en G.J.W. Pulles

Advocaten: S. Hartog, A.W. van Dalen en K. van Dijk

Wetsartikelen: 39 Fw en 7:269 BW

RECHTSPRAAK

Betaling in strijd met artikel 23 Fw is onverschuldigd

Een man betaalt tijdens zijn persoonlijke faillissement ruim € 13.000 aan zijn ex-echtgenote. De curator vordert terugbetaling van dit bedrag op grond van onverschuldigde betaling. De kantonrechter wijst die vordering toe: de man kon tijdens zijn faillissement niet meer over het tot de boedel behorende vermogen beschikken en heeft daarom onverschuldigd betaald.

De man is op 8 augustus 2023 failliet verklaard. Tijdens het faillissement zette hij zijn ondernemingsactiviteiten voort en de curator stelde hem daarvoor een bankrekening ter beschikking. Tussen mei 2024 en juni 2025 maakte de man via die rekening in totaal € 13.197,79 over aan zijn ex-echtgenote. De curator vordert terugbetaling op grond van onverschuldigde betaling. De ex-echtgenote stelt daar tegenover dat zij vóór het faillissement mondeling waren overeengekomen dat de man haar € 250 per week aan kinderalimentatie zou betalen. Volgens haar bestond daarom wel een rechtsgrond voor de betalingen. Daarnaast vordert zij een verklaring voor recht dat zij vanaf 1 juli 2025 aanspraak heeft op betaling van € 250 per week.

De kantonrechter overweegt dat de gelden op de bankrekening tot het boedelvermogen behoorden en dat de man daarover door zijn faillietverklaring op grond van artikel 23 Fw niet meer kon beschikken. Of de gestelde alimentatieovereenkomst daadwerkelijk bestond, kan volgens de kantonrechter in het midden blijven: ook een bestaande overeenkomst gaf de man na zijn faillietverklaring niet de bevoegdheid om ten laste van de boedel betalingen te verrichten. De curator kan het betaalde bedrag daarom als onverschuldigd betaald terugvorderen. Voor zover de ex-echtgenote meent uit de alimentatieovereenkomst een vordering te hebben, moet zij die op grond van artikel 110 Fw ter verificatie bij de curator indienen. Voor verbintenissen die volgens haar na de faillietverklaring zijn ontstaan is de boedel op grond van artikel 24 Fw bovendien niet aansprakelijk, tenzij de boedel daardoor is gebaat.

S.J. van den Boogert, september 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 01-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:5489

Zaaknummer: 11938319 \ CV EXPL 25-3388

Rechters: R.F. van Aalst

Advocaten: D. Warnink en M.A. Knobben

Wetsartikelen: 6:203 BW, 20 Fw, 23 Fw en 24 Fw

RECHTSPRAAK

Renvooiprocedure: geschil met curator over executieopbrengst veiling

Renvooiprocedure ter vaststelling van aanspraak op executieopbrengst van twee veilingen.

Deze renvooiprocedure komt voort uit een rangregelingsprocedure in de faillissementen van Investment Grade Services B.V. ('IGS') en Investment Grade Restorations B.V. ('IGR') en dient enkel om ieders aanspraak op de executieopbrengst van beide veilingen, gehouden in het kader van die faillissementen, vast te stellen. De rechter-commissaris kende partij 1 en partij 2 een voorwaardelijk recht toe op de opbrengst van veiling 1, en partij 1 en de curator op de opbrengst van veiling 2. Het geschil spitst zich uiteindelijk toe op veiling 2.

IGR repareerde, restaureerde en verkocht auto's (Austin Healey's). Op 2 oktober 2014 heeft een structuurwijziging plaatsgevonden waarbij onder andere IGR en IGS zijn opgericht. IGS hield sindsdien 100% van de aandelen van IGR.

Op 30 december 2014 sloten persoon 1 en partij 2 bij notariële akte een overeenkomst van geldlening, bestemd voor de bouw van een Austin Healey. Tot zekerheid daarvan heeft IGS de mallen, onderdelen en de (te bouwen) auto aan partij 2 verpand.

Partij 1 verstrekke IGS, die werd vertegenwoordigd door persoon 1, in 2019 twee geldleningen. Tot zekerheid daarvan heeft IGS aan partij 1 alle huidige en toekomstige roerende zaken verpand, waaronder in elk geval maar niet exclusief verstaan wordt de inventaris, voorraden, mallen en tekeningen die IGS in eigendom heeft.

In 2020 werden IGS en IGR failliet verklaard, met benoeming van dezelfde curator. De curator verkocht de tot de boedels behorende (roerende) zaken via twee veilingen, met netto-opbrengsten van € 66.584,50 (veiling 1) en € 43.073,71 (veiling 2). Van laatstgenoemde opbrengst wees de curator € 6.534 aan de boedel van IGS toe.

Partijen 1 en 2 zijn overeengekomen dat € 23.000 van de opbrengst van veiling 1 toekomt aan partij 2. Partij 1 ontvangt het restant en partij 2 doet afstand van aanspraken op de opbrengst

van veiling 2. Hierdoor resteerde uitsluitend het geschil tussen partij 1 en de curator over de verdeling van de opbrengst van veiling 2, waarin partij 1 een verklaring voor recht vordert dat die opbrengst geheel aan haar toekomt.

Het geschil gaat in de kern over de volgende vragen: (1) Zijn de geveilde zaken zogenoemde bodemzaken, waarvan de curator de opbrengst zou moeten opeisen ten behoeve van de Belastingdienst ter (mogelijke) voldoening van een vordering op grond van artikel 22 lid 3 Invorderingswet? (2) Behoorden de geveilde zaken toe aan IGR in plaats van aan IGS en heeft IGS (in 2019) dus geen van die zaken aan partij 1 kunnen verpanden, omdat bij het aangaan van de overeenkomsten van geldlening en verpanding met partij 1 werd gehandeld namens IGS en niet IGR?

Ten aanzien van de eerste vraag stelde partij 1 dat en waarom er geen sprake was van een aanspraak van de Belastingdienst (een zogenoemde artikel 29 lid 7 Wet OB-claim). Omdat de curator daarop niet inging, volgt de rechtbank partij 1. De aanspraak van partij 1 op de executieopbrengst van veiling 2 kan dus niet worden afgewezen vanwege het bodemvoorrecht van de Belastingdienst.

Ten aanzien van de tweede vraag stelde de curator dat de via veiling 2 verkochte inventaris, machines en gereedschappen in 2015 aan IGR waren overgedragen, terwijl IGS de voorraad behield. Op de inventaris, machines en gereedschappen kon daarom geen pandrecht van partij 1 rusten. De rechtbank volgt dit standpunt. De verklaring in de geldleningsovereenkomst dat de genoemde inventariszaken van IGS zijn en worden verpand, bindt slechts IGS en niet de boedel van IGR. Aangezien IGS expliciet als pandgever is vermeld in de overeenkomst, kan niet worden aangenomen dat persoon 1 tevens namens IGR verklaarde te verpanden. Dat persoon 1 tussen beide vennootschappen geen onderscheid maakte, betekent niet dat IGS eigenaar of beschikkingsbevoegd is geworden. Het pandrecht van partij 1 omvat daarom niet de opbrengst van veiling 2 voor zover deze betrekking heeft op inventaris, machines en gereedschappen.

De curator stelde aanvankelijk dat een deel van de opbrengst van veiling 2 aan de voorraad van IGS was toe te rekenen. Partij 1 ging uit van € 9.005,48, maar uit een e-mail van de curator en de faillissementsverslagen blijkt dat € 6.534 aan IGS is toegerekend. Partij 1 heeft dit niet concreet betwist. Bovendien was het hogere bedrag in een tussentijds verslag aangemerkt als 'art. 57 lid 3 Fw-actief', dus als opbrengst van inventaris en niet van voorraad. De rechtbank gaat daarom uit van € 6.534. Het latere standpunt van de curator dat deze toewijzing onjuist was, volgt de rechtbank niet, nu hij dit niet heeft toegelicht, terwijl dit wel van hem mocht worden verwacht gelet op zijn eerdere inschatting en zijn standpunt dat de voorraadzaken tot de boedel van IGS behoorden. Omdat de aan IGS toegerekende opbrengst van veiling 2

betrekking heeft op de voorraad waarop partij 1 een pandrecht had, komt van de (netto-)executieopbrengst € 6.534 aan partij 1 toe. De proceskosten worden gecompenseerd, nu beide partijen deels in het gelijk zijn gesteld.

D.R.C. Smit, september 2026

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 02-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:9252

Zaaknummer: C/03/345344 / HA ZA 25-399

Rechters: B.R.M. de Bruijn

Advocaten: mr. I.F.M. Lakwijk en B.P.W. van Brink

Wetsartikelen: 29 lid 7 Wet OB